

Peter Skov-Jakobsens prædiken ved Folketingets åbningsgudstjeneste

Taler

Peter Henrik Skov-Jakobsen
Biskop

Dato

4. oktober 2011

Sted

Christiansborg Slotskirke

Tillid, tålmodighed, fred, mildhed, selvbeherskelse og kærlighed. Sådan manifesterer troen sig og gør mennesket fuldstændig frit. Nu er der for alvor plads til at tænke kærlighedens tanker og til at gøre kærlighedens gerninger.

Nu er der plads til at give sit liv, kæmpe sine kampe, tage sine diskussioner, bevæge samtiden mod sandheden og retfærdigheden og én ting til, som er vigtig både for troen, men sandelig også for demokratiet, nemlig den udviklede evne til at være opmærksom (Knud Hansen).

Den fromme rabbiner Sjusja har lært os, at i den kommende verden er der ingen der vil spørge os, hvorfor vi hverken var Jesus, Sokrates, Moses eller Karl Marx; men vi vil blive spurgt, hvorfor vi ikke var os selv.

Efterligningens verden er død.

At blive menneske er at udvikle opmærksomheden mod den anden og de andre.

Det er at turde træde i karakter og blive sig selv.

Det kræver, at vi tør elske og vise tillid. Hvis vi tør det, bevæges vi også af vores medmennesker vi bevæges mod vores medmenneske, og der skabes den tillid, som bl.a. omsætter sig i demokratiets tålmodige samtale og respektfulde modsætningsforhold.

Tillid, kærlighed, frihed er ikke selvfølgheder. Demokratiet er ikke en selvfølge.

Vi er vant til, at verden ser på os, på de nordiske lande, som forbilleder, og de

andres beundring slipper selvfølgelig særlig let ind i vores sind. Men også vi kender til at blive lammede og forfærdede. Vi glemmer aldrig denne sommers myrderier i Norge. Det var en hån mod vores demokrati.

Der er tidspunkter i verdenshistorien, hvor man mærker det dybt i sit sind og i sin sjæl, at man hverken er for fin til at bære nag eller til at tage hævn. Afmagten sætter sig og er næsten ikke til at vriste af.

Men den hån, vi oplevede, kan kun overvindes ved vedholdende glæde, stædig længsel efter frihed og menneskelighed.

Menneskene bygger helligdomme altså steder hvor man synes, at det sande, det evige, det oprindelige, meningen, kan rummes. Helligdomme går man ind og ud ad. De kan være særligt smukke og vidne om århundreders tænkning og håb. Det er hverdagshuse. De bærer præg af menneskers længsel efter skønheden, men stadig er det hverdagshuse, hvor man kommer ind for at blive inspireret til at gå ud. Særlige huse sætter vi tårne, spir og minareter på. Vi lader ofte en kuppel hvælve sig over hovedrummet, eller vi udvider rummet med buede karnapper. Vi bygger huse, der med deres bygning forsøger at komme i kontakt med det andet rum.

I dag vil jeg gerne minde jer om den nye Forbundsdag i Berlin. Den gamle bygning fra slutningen af det 19. årh. kronedes også af en kuppel. På den nye Forbundsdag har den britiske arkitekt Foster bygget en glaskuppel, og inde i den reflekterer en stor glaskogle dagslyset ned i parlamentssalen.

De folkevalgte sidder lige under himlen og bliver mindet om, at kun himlen er grænsen for frihedens muligheder. De er ikke lukket inde. Der er åbent ud imod verden, ud imod den fælles virkelighed. De mindes også om et andet vilkår i demokratiet, nemlig at alt skal kunne tåle dagens lys.

Den, der vandrer op i kuplen, oplever udsyn og perspektiv over Berlin og mindes om, at demokratiets hensigt er en fælles vision. Imens man går op og ned, kan man i de mange hundreder af spejle som koglen består af, følge alle de andre på deres vandring op og ned.

Spejlbillederne afslører et andet vilkår: vi ser forskelligt alt efter, hvor vi er. Ingen ser formentlig det samme. Alle ser vi brudstykker, alle ser vi stykkevist, og alle er

vi i den samme bygning, i det samme samfund, men ingen ser det samlede billede; men vi kan måske stykke det sammen.

Det minder os om, at når vi diskuterer, så må vi have tillid til, at modstanderen siger det, han eller hun mener altså ikke noget med at lægge ordfælder og tankespind ud - ellers er det ikke muligt at sætte det stykkevis sammen. Vi ser forskelligt, vi oplever anderledes, men vi har en forpligtelse til at leve sammen, tale tålmodigt og ærligt med hinanden.

Vi ser verden i brudstykker, og det skal få os til at tale med dem, der ser andre brudstykker, men ikke forhindre os i at drømme om et bedre samfund.

Sådan er det om dagen!

Men dag er det ikke altid! Mørket falder på, og det bliver aften. Den, der kører forbi Forbundsdagen, oplever så det særligt formanende: at når mørket hyller byen, stråler der lys ud af parlamentet! Vi ved, at der kan blive mørkt, meget mørkt, når demokratiets lys slukkes.

Kærlighedens, sandhedens, tillidens og frihedens lys skal stråle fra ethvert lands højeste forsamling.

I, som er folkevalgte, skal blot vide, at I har vores agtelse, og vi har tillid til, at I fortæller os hvad I ser og at I siger det, I mener.

Vi har tillid til, at I gør jeres bedste for fællesskabet. Vores agtelse vil ikke mindskes, hvis I finder det fornødent at minde os om, at et samfund er en kompliceret størrelse.

Diskussionen, debatten, forskelligheden fordrer, at man ikke blot lytter til sine egne tilhængere. I et demokrati holder man fast i sin modstander i den respektfulde samtale.

Da Vaclav Havel i 1990 holdt sin Nytårstale, citerede han landets første præsident, Masaryk, som skrev: Jesus, ikke Cæsar. Dermed mente han, at landet havde en mulighed for at indføre noget nyt i europæisk og global politik. Hvis vi vil, kan der nu for altid stråle kærlighed, længsel efter åndens og tankens kraft fra vort land.

Han fremførte ideen, at politik skulle grundlægges på moral, nemlig en længsel efter at bidrage til fællesskabets lykke og ikke et ønske om at bedrage og voldtage fællesskabet. Lad os lære os selv og andre, at politik ikke kun behøver at være det muliges kunst, især hvis man derved forstår spekulationers, beregningers, intrigers, hemmelige aftalers og den pragmatiske manøvrerings kunst, men at den også kan være det umuliges (kunst), altså kunsten at gøre sig selv og verden bedre. (Havel)

Altså Ikke Cæsar, men Jesus:

Dette er mit bud: I skal elske hinanden!

Så er vi ikke taget til fange af vores fordomme!

Vi er gjort frie til at møde vores medmennesker.

Kilde

www.kristeligt-dagblad.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Åbningstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-skov-jakobsens-praediken-ved-folketingets-aabningsgudstjeneste-2011>